Nr. 9. Warszawa, dnia 10 Marca 1920 r. Rok II.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru 3 mk. Prenumerata kwartalna 25 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 3 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu“, należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64.

Postanowienia ogólne.

132.

USTAWA

z dnia 30 stycznia 1920 r. o zniesieniu Sejmu i Wydziału Krajowego b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Art. 1.

Znosi się ustanowiony statutem krajowym z 26 lutego 1861 r. (L. 20 austr. Dz. u. p.) Sejm b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, jak niemniej Wydział Krajowy.

Art. 2.

Wszelkie prawa i obowiązki tegoż Sejmu przechodzą na Państwo Polskie.

Art. 3.

Cały pod zarządem Sejmu, względnie Wydziału Krajowego, jako jego pełnomocnika, znajdujący się tak ruchomy, jak i nieruchomy majątek b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem wraz z wszelkiemi prawami i przynależnościami staje się wyłączną własnością Państwa Polskiego, które nawzajem obejmuje wszelkie zobowiązania i długi tego kraju.

Art. 4.

Zarząd, wymienionego w art. 3, majątku oraz fundacji, dotąd przez Wydział Krajowy administrowanych, orzecznictwo w sprawach, dotąd do kompetencji Wydziału Krajowego należących, wykonywanie wszelkich innych agend tegoż Wydziału Krajowego, wreszcie uprawnienia administracyjno-wykonawcze Sejmu, o ile nie zostały lub nie zostaną przekazane innym organom, przechodzą aż do wprowadzenia jednolitej administracji w Państwie i zorganizowania ciał samorządnych wyższego rzędu na Tymczasowy Wydział Samorządowy. Istniejący dotąd Wydział Krajowy sprawować ma swe czynności aż do ukonstytuowania Tymczasowego Wydziału Samorządowego i objęcia przezeń przydzielonych mu tą ustawą agend.

Art. 5.

Tymczasowy Wydział Samorządowy składa się z przewodniczącego, 6 członków i 3 zastępców. Przewodniczącym Wydziału będzie Generalny Delegat Rządu dla b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zaś po zniesieniu Generalnej Dele-

gatury zamianuje przewodniczącego Naczelnik Państwa na wniosek Ministra Spraw Wewnętrznych, uchwalony przez Radę Ministrów; 6 członków i 3 zastępców Wydziału wybierze Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na propozycję Rządu. Wybrani członkowie Wydziału powołują ze swego grona zastępcę przewodniczącego. Na przewodniczącego Tymczasowego Wydziału Samorządowego przechodzą atrybucje, dotąd Marszałkowi Krajowemu przysługujące.

Art. 6.

Aż do ustawowego zorganizowania ciał samorządnych wyższego rzędu i określenia ich kompetencji skarbowej, pobierane będą nadal, przewidziane w ustawach dotychczas obowiązujących w b. Królestwie Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, dodatki krajowe od podatków oraz wszelkie opłaty krajowe i wpływać one będą na rzecz Skarbu Państwa na rachunek wydatków, połączonych ze spełnianiem przez Tymczasowy Wydział Samorządowy zadań mu przydzielonych. Tymczasowy Wydział Samorządowy przedłoży Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej do zatwierdzenia preliminarz dochodów i wydatków.

Art. 7.

Wraz z objęciem przez Tymczasowy Wydział Samorządowy agend Wydziału Krajowego b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem — wszyscy stali funkcjonarjusze tegoż Wydziału, jego zakładów i instytucji przechodzą po złożeniu przepisanej przysięgi, względnie ślubowania na etat Państwa Polskiego i stają się funkcjonarjuszami państwowymi.

Art. 8.

Wszystkie sprzeczne z niniejszą ustawą krajowe i państwowe ustawy, tudzież rozporządzenia, patenty i inne przepisy prawne, dotąd w b. Królestwie Galicji i Lodomerji z Wielkiem Księstwem Krakowskiem obowiązujące — tracą moc.

Art. 9.

Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Art. 10.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Marszałek:
(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:
(—) *L. Skulski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *S. Wojciechowski.*

(„Dz. Ustaw“ Nr. 11 z d. 10/II 1920 r., poz. 61).

133.

KOMUNIKAT L. 198/Pr.

Do wszystkich władz i urzędów w Małopolsce.

Nabywanie polskiego wydania Traktatu Pokoju w St. Germain-en-Laye.

Biuro Prac Kongresowych (Mazowiecka 22) zawiadomiło Ministerstwo Skarbu, że władze i urzędy skarbowe mogą nabyć polskie wydanie Traktatu Pokoju między Mocarstwami Sprzymierzonemi i Stowarzyszonemi i Austrją, podpisanego w St. Germain-en-Laye, po nadesłaniu **20 marek za egzemplarz**, z dodaniem zaś **mapy** (granic dzisiejszej Austrji) — **35 marek.**

Organizacja władz.

134.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu w przedmiocie organizacji Departamentu Administracyjnego.

Art. 1.

Departament Administracyjny jest składową częścią Ministerstwa Skarbu i podlega bezpośrednio Ministrowi Skarbu. Do zakresu działania Departamentu Administracyjnego należą: Sprawy organizacyjne, osobowe i gospodarcze władz i urzędów skarbowych, pierwszej i drugiej instancji, za wyjątkiem urzędów celnych; sprawy dyscyplinarne wszystkich urzędników i funkcjonarjuszów skarbowych, zarówno Centrali, jak i podległych władz i urzędów; sprawy, dotyczące poborów i należytości urzędników i funkcjonarjuszów państwowych (płace, dodatki, koszty podróży, djety, ryczałty na rozjazdy, strawne i t. d.); sprawy Kontroli skarbowej; nadzór nad urzędami władz skarbowych pierwszej i drugiej instancji, tudzież kontroli skarbowej; czuwanie nad sprawnym poborem przychodów, płynących podatków, opłat, akcyz i monopoli państwowych; zapobieganie i wykrywanie przekroczeń skarbowych, opinjowanie ze stanowiska ustroju administracyjnego wszystkich projektów ustaw, dotyczących poboru podatków, opłat akcyz i monopolów państwowych.

Art. 2.

Na czele Depart. Administracyjnego stoi Dyrektor, który sprawuje zarząd z ramienia Ministra i jest zwierzchnikiem podległych Departamentowi urzędów i władz.

Art. 3.

W sprawach administracyjnych, zastrzeżonych Ministrowi Skarbu, jakoteż w sprawach orzecznictwa w ostatniej instancji Dyrektor Departamentu składa wnioski Ministrowi Skarbu; na podstawie zatwierdzonych wniosków przez Ministra Skarbu, Dyrektor Departamentu Administracyjnego wydaje odnośne zarządzenia.

Art. 4.

Zastępcą Dyrektora jest Wicedyrektor; kompetencji Wicedyrektora Dep. Administracyjnego podlegają bieżące sprawy Departamentu, tudzież te, które przekazane mu będą przez Dyrektora z upoważnienia Ministra Skarbu.

Art. 5.

Stosownie do charakteru załatwiania spraw Depart. Administracyjny dzieli się na Wydziały, którymi kierują Naczelnicy, ew. Kierownicy Wydziałów. W skład Wydziału wchodzi potrzebna ilość Referentów i ich pomocników, oraz innych funkcjonarjuszy według etatu ustanowionego przez Ministra Skarbu.

Art. 6.

Biurowość Departamentu prowadzi kancelarja, składająca się z urzędników kancelaryjnych z Kierownikiem na czele. Dyrektorowi Departamentu Administracyjnego przysługuje prawo przyjmowania, mianowania, przenoszenia i zwalniania urzędników władz i urzędów Departamentowi podległych do VI kat. włącznie, za wyjątkiem wypadków, przewidzianych w art. 7 Ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych z dnia 31 lipca 1919 r. Dziennik Praw Nr. 65, poz. 391. Urzędników Departamentu, oraz urzędników władz i urzędów Departamentowi podległych powyżej VI kategorji, mianuje Minister Skarbu na wniosek Dyrektora Departamentu.

Art. 7.

Departament Administracyjny dzieli się, stosownie do punktu 5, na następujące Wydziały:

1) Ogólny, z komisją organizacyjną poborów i należytości urzędników i funkcjonarjuszów państwowych,
2) Organizacyjny władz i urzędów pierwszej i drugiej instancji.
3) Osobowy dla b. zaboru rosyjskiego.
4) Osobowy dla b. zaboru austrjackiego.
5) Wydział Kontroli skarbowej.
6) Wydział dyscyplinarny.
7) Wydział inspekcyjny.
8) Wydział gospodarczy i druków.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia polecam Wicedyrektorowi Departamentu Administracyjnego Ministerstwa Skarbu.

Warszawa, dnia 27 lutego 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

135.

ROZPORZĄDZENIE

Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwa o utworzeniu trzech Izb Kontroli Państwa.

Na mocy art. 20 Dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dziennik Praw Nr. 14, poz. 183) i w porozumieniu z Panem Prezydentem Ministrów, zarządzam utworzenie trzech Izb Kontroli Państwa, a mianowicie:

1) Warszawskiej, z siedzibą w Warszawie,
2) Kieleckiej, z siedzibą w Kielcach, i
3) Lwowskiej, z siedzibą we Lwowie, na następujących zasadach:

Art. 1. Działalność Warszawskiej Izby Kontroli Państwa rozciągać się będzie na województwa Warszawskie, Łódzkie i Białostockie; Kieleckiej—na województwa Kieleckie i Lubelskie; Lwowskiej zaś—na Małopolskę.

Art. 2. Do zakresu zadań każdej z tych Izb na terytorjach, należących do Jej kompetencji, należeć będzie dokonywanie kontroli, na zasadach, wskazanych w Dekrecie z dnia 7 lutego 1919 r., a mianowicie: 1) kontroli władz państwowych, położonych w Jej okręgu, podległych Ministerstwom i innym Władzom Centralnym, i 2) kontroli niepaństwowych instytucji, zakładów, fundacji i funduszów, tudzież jednostek samorządnych i miast, wyłuszczonych w punktach 2 i 3 art. 11 powyższego Dekretu i położonych w Jej okręgu.

Art. 3. O terminach otwarcia każdej z tych Izb nastąpią oddzielne ogłoszenia.

Warszawa, dnia 17 stycznia 1920 r.

Prezes:

(—) *J. Higersberger.*

(„Monitor Polski" Nr. 31 z d. 9/II, 1920 r.).

Podatki bezpośrednie.

136.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, celem wykonania ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r.*) Dz. U. Rz. P. Nr. 2, poz. 2, w przedmiocie wprowadzenia zmian w ustawie o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896 r., Dz. u. p. Nr. 220, oraz w ustawach z dnia 3 stycznia 1913 r. Dz. u. p. Nr. 5 i z dnia 23 stycznia 1914 r., Dz. u. p. Nr. 13).

DZIAŁ I.

O powszechnym podatku zarobkowym.

§ 1.

Obowiązek podatkowy.

Po myśli postanowień art. art. 1. i 2. ustawy z dnia 18. grudnia 1919. Dz. U. Rz. P. Nr. 2., każdy kto na obszarze ziem polskich b. zaboru austrjackiego, należących do Państwa Polskiego, wykonuje przedsiębiorstwo lub zatrudnienie na zysk obliczone, podlega podatkowi zarobkowemu od czynności wykonywanych na wspomnianym obszarze.

§ 2.

Okres wymiarowy.

Na lata 1918—1919—1920 i na rok 1921 — ustanawia się cztery jednoroczne okresy wymiarowe. Wymiar podatku na te lata należy uskutecznić odrębnie na każdy rok podatkowy.

§ 3.

Zaliczenie podatków do klas.

Nowe zaliczenie podatników do poszczególnych klas podatkowych ma nastąpić tylko na rok 1920, a jako termin, do którego można przytem uwzględnić ubytki i przybytki oznacza się dzień 1. kwietnia 1920 r.

Na lata 1919 i 1921 nie odbywa się zaliczenie, lecz zaliczenie dokonane na rok 1918 jest miarodajnem także na rok 1919, zaś zaliczenie na rok 1920 jest ważnem również na rok 1921.

§ 4.

Miarodajne do wymiaru stosunki zarobkowe.

Pod względem czasokresu miarodajnego do oceny stosunków zarobkowych, służących za podstawę wymiaru podatku, czyni ustawa różnicę między przedsiębiorstwami wykonywanemi przez płatników,

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 2 z dnia 14/I. 1920 r., poz. 19.

zaliczonych do towarzystw podatkowych na rok 1918, 1919, 1920 i 1921, a przedsiębiorstwami nie zaliczonemi do wspomnianych towarzystw podatkowych. W pierwszym wypadku są miarodajne stosunki zarobkowe według ich przeciętnego stanu podczas roku, poprzedzającego rok podatkowy, zaś w drugim wypadku, stosunki zarobkowe z roku podatkowego.

§ 5.

Ulgi podatkowe.

Komisja podatku zarobkowego względnie władza skarbowa I. instancji ma przy wymiarze podatku na rok 1918 i 1919 uwzględnić nadzwyczajne wydarzenia, zaszłe w latach 1918 i 1919, a uzasadniające umożenie lub zniżenie podatku po myśli § 73. austr. ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych.

§ 6.

Komisje podatkowe.

W razie konieczności uzupełnienia składu komisji podatku zarobkowego III. i IV. klasy, co do wybranych członków i ich zastępców, którzy ubyli z jakiegokolwiek innego powodu niż upływ czasu, na który zostali wybrani, władze skarbowe I. instancji mają odnieść się:

a) w okręgach podatkowych powiatów, do Reprezentacji powiatowych, zaś

b) w okręgach podatkowych miast, do Reprezentacji miejskich, aby te Reprezentacje w myśl art. 4. ustawy wybrały w terminie ośmiodniowym brakującą ilość członków i ich zastępców z grona osób, obowiązanych do opłacania podatku, należących do tej samej klasy płatników, w której ubył odnośny członek komisji względnie następca.

Dokonującym wyboru Reprezentacjom należy zwrócić uwagę, aby członkowie i ich zastępcy byli przedstawicielami tych samych grup zarobkowych, jakich przedstawicielami byli ci, w miejsce których mają wejść w skład komisji nowowybrani członkowie i ich zastępcy.

Uzupełnienia składu wybranych członków i ich zastępców komisji podatku zarobkowego I. i II. klasy uskuteczniają Izby handlowe i przemysłowe, do których w sposób analogiczny winny się odnieść władze skarbowe I. instancji t. j. Administracje podatków we Lwowie i Krakowie.

Jeżeli okręg wymiarowy dla I. i II. klasy obejmuje więcej niż jedną Izbę handlową i przemysłową, wówczas dla danego okręgu wymiarowego, winna dokonać wyboru ta Izba handlowa i przemysłowa, z okręgu której ubył członek, względnie zastępca.

Uzupełnienie składu mianowanych członków i ich zastępców wszystkich komisji uskuteczni Dyrekcja Skarbu we Lwowie, ze względu na postanowienie art. 7. rozp. Min. Sk. z 12/IV. 1919**) Nr. 287. Dz. pr. Państwa Polskiego Nr. 39., z r. 1919. — Uzupełnienie to ma nastąpić w myśl obowiązujących przepisów austr. ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych, przyczem zważać należy na to, aby także mianowani członkowie (zastępcy) reprezentowali te same grupy zarobkowości, jakich przedstawicielami byli ci, zamiast których mają wejść nowo mianowani w skład komisji.

**) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 10 z d. 20/V, 1919 r., poz. 138.

§ 7.

Nakaz płatniczy.

Z powodu uchylenia przepisów ustawy, dotyczących ustalenia i repartycji kontyngensów towarzystw, władza skarbowa I. instancji, po udzieleniu jej uchwalonych przez Komisję podatku zarobkowego stóp podatkowych, nie dokonywując żadnych obliczeń repartycyjnych, zawiadamia każdego podatnika nakazem płatniczym o wymierzonej stopie podatkowej, która stanowić będzie płatną należytość podatkową.

Również przy wymiarach, uskutecznianych przez władzę skarbową I. instancji, wyznaczone przez tę władzę stopy podatkowe są zarazem kwotą należnego podatku.

DZIAŁ II.

O podatku zarobkowym od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków.

§ 8.

Obowiązek podatkowy.

W wypadkach art. 9. ustawy, przewidzianych podlega podatkowi tylko przychód, osiągnięty z operacji, prowadzonych na obszarze obowiązywania ustawy. W tym celu omawiane przedsiębiorstwa są obowiązane prowadzić odrębne rachunki i zamknięcia rachunkowe, w których winny być wykazane przychody z operacji wykonywanych na obszarze obowiązywania ustawy. Nadto przedsiębiorstwa zagraniczne, które nie ustanowiły reprezentacji dla zakładów, znajdujących się na obszarze obowiązywania ustawy, mają ustanowić dla tych zakładów zastępcę, zamieszkałego na wspomnianem obszarze.

W związku ze zniesieniem postanowienia § 90. austr. ustawy o bezp. pod. osob. uchylono w następstwie postanowienie ustępu 6. § 102. O ile więc przedsiębiorstwo, którego siedziba znajduje się poza obszarem obowiązywania ustawy ma tutaj filję, stanowiska fabrykacji, zakupna lub sprzedaży, ajencje i t. p., wówczas każde stanowisko ruchu podlega odrębnemu opodatkowaniu w tym okręgu wymiarowym, w którym znajduje się odnośne stanowisko ruchu.

DZIAŁ III.

O podatku rentowym.

§ 9.

Uwolnienie od podatku.

Tak osoby fizyczne, jak i osoby prawne, których obowiązek podatkowy jest uzasadniony po myśli § 124. austr. ustawy o bezp. pod. osob. są uwolnione od podatku, jeżeli ich pobory, podległe podatkowi, ani same przez się, ani w połączeniu z innymi dochodami nie przekraczają kwoty 3.600 K. rocznie.

Uwolnienie to odnosi się wyłącznie do wypadków, w których podatek rentowy wymierza władza skarbowa I. instancji, a nie do wypadków, w których wymiar podatku następuje w drodze potrącenia przez dłużnika, po myśli § 133. austr. ustawy o bezp. pod. osob.

DZIAŁ IV.

O podatku dochodowym.

§ 10.

Uwolnienie od podatku.

Wskutek podwyższenia granicy najniższego dochodu z kwoty 1600 K. na kwotę 3.600 K., osoby, których ogólny dochód roczny nie przekracza 3.600 K., są uwolnione od podatku.

Przy obliczeniu ogólnego dochodu, należy brać w rachubę tak dochody uwolnione od podatku, jak i dochody podlegające podatkowi po myśli §§ 153 i 154 austr. ustawy o bezp. pod. osob.

§ 11.

Stopy podatkowe.

W związku z postanowieniem poprzedniego §. ulega zmianie ustęp pierwszy § 172 austr. ustawy o bezp. pod. osob. o tyle, że dotychczasowy 13-ty stopień dochodu jest obecnie 1-szym stopniem dochodu, zaś 14-ty 2-im i t. d.

W dalszem następstwie tego samego postanowienia dotychczasowe stopnie dochodu od 1. do 12. włącznie i stopy podatku, przypadającego od podanych dla tych dwunastu stopni kwot dochodu, mają zastosowanie tylko w wypadkach opodatkowania dochodów, wynoszących 3.600 K, lub mniej.

Wobec powyższego, skala podatkowa, umieszczona w ustępie 4 § 172 austr. ustawy o b. p. o. przedstawia się obecnie w sposób następujący:

ponad —	do włącznie —	podatek:
3.400	3.600	49.00 Kr.
3.200	3.400	44.90 „
3.000	3.200	40.80 „
2.800	3.000	36.70 „
2.600	2.800	32.60 „
2.400	2.600	28.50 „
2.200	2.400	24.40 „
2.000	2.200	20.40 „
1.900	2.000	18.70 „
1.800	1.900	17.00 „
1.700	1.800	15.20 „
1.600	1.700	13.60 „
1.500	1.600	12.00 „
1.400	1.500	10.80 „
1.350	1.400	9.60 „
1.300	1.350	8.80 „
1.250	1.300	8.00 „
1.200	1.250	7.20 „

Ostatni ustęp § 172 nie ulega żadnej zmianie.

Dodatki wojenne do podatku, zaprowadzone rozporządzeniem cesarskiem z dnia 28. sierpnia 1916 Dz. u. p. Nr. 280, przy zastosowaniu postanowień ustępów 1. i 4. § 172 austr. ustawy o bezp. pod. osob. zachowują nadal moc obowiązującą.

§ 12.

Podwyżki dla mniej obciążonych gospodarstw domowych.

Przy zastosowaniu dla mniej obciążonych gospodarstw domowych odpada moc obowiązująca przepisu, zawartego w ustępie a) § 173 austr. ustawy o bezp. pod. osob. ze względu na ustanowienie minimum egzystencji, w kwocie 3.600 Kr., zaś ustęp b) tegoż §-fu z mocy końcowego postanowienia art. 10-go ustawy, winien opiewać: „o jeden stopień za każdego takiego członka rodziny z wyłączeniem dwóch, jeżeli dochód wynosi nie więcej niż 4.800 Kr."

§ 13.

Komisje szacunkowe.

Przy ewentualnej konieczności uzupełnienia komisji szacunkowej po myśli art. 4 ustawy, należy postąpić ściśle według przepisów wskazanych dla uzupełnienia komisji podatku zarobkowego III. i IV. klasy, z tem, aby przedstawicielami w komisji byli członkowie (zastępcy) z tych samych kategorji źródeł dochodu, jakie reprezentowali brakujący członkowie (zastępcy). (§ 6. ust. 1, 2 i 5 niniejszego rozporządzenia).

Warszawa, dnia 22 lutego 1920 r.

Minister Skarbu:
w/z.
(—) *R. Rybarski.*

137.

OKÓLNIK L. 3667/20.

Do P. P. Prezesów Delegacji Ministerstwa Skarbu, Prezesa Zarządu Skarbowego w Łodzi i Inspektorów skarbowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Ministerstwo Skarbu, przypominając okólnik z 22 marca 1919 r. L. 15900/739, poleca stosować go we wszystkich wypadkach wniesienia podań o ulgi podatkowe, a w szczególności także podań o ulgi w opłacie jednorazowej daniny państwowej.

W tym celu należy stwierdzać w jaknajszerszej mierze nietylko klęski i szkody, spowodowane wypadkami wojennymi, ale także obecny stan ekonomiczny i gospodarczy płatników i ich siłę płatniczą, względnie niemożność spłacenia należności podatkowych bez naruszenia egzystencji.

Okoliczności, decydujące w tym przedmiocie, mają być badane przez odpowiednie organy administracji skarbowej lub zarządy gminne, a o ile rozchodzić się będzie o większą własność ziemską — także przez zasięgnięcie opinji u prowincjonalnych oddziałów Związku Ziemian.

W ten sposób winne być również rozpatrywane reklamacje przeciw wymiarowi jednorazowej daniny, względnie prośby o ulgi podatkowe, przewidziane w § 23 Rozporządzenia wykonawczego z 13 maja 1919 r. Dz. Urz. Nr. 12 do Dekretu z 29 stycznia 1919 r., Dziennik Pr. Nr. 11, nadto także prośby o odroczenie spłaty podatkowych należności na czas po za ustawowy termin płatności.

Podania tego rodzaju, składane do władz skarbowych, winny być bezwarunkowo przyjmowane i rozpatrywane.

Przy tej sposobności zaznacza się, że samo wniesienie podania o ulgi w opłacie podatków, oczywiście, nie uwalnia jeszcze płatników od obowiązku płacenia odsetek za zwłokę, poszczególnemi ustawami przewidzianych. Obowiązują w tej mierze podane niżej ogólne wskazówki, do których na przyszłość należy się ściśle stosować, o ile w decyzji, wydanej przez Ministerstwo Skarbu, w poszczególnym wypadku nie będzie zawarte odmienne zarządzenie.

W razie przychylnego załatwienia prośby o ulgi należy przy daninie od gruntów i od nieruchomości

miejskich, na zasadzie § 22 wspomnianego rozporządzenia wykonawczego, pobierać odsetki za zwłokę w ograniczonej wysokości.

Mianowicie przy daninie od gruntów mają być w tym wypadku w odpowiedniem zastosowaniu art. 297 ros. ustawy o podatkach bezpośrednich odsetki za zwłokę pobierane w wysokości 5% (w stosunku rocznym), zaś przy daninie od nieruchomości miejskich—na podstawie art. 65 ustawy z 6 czerwca 1910 r., odsetki te mają być liczone w wysokości ½% za miesiąc (6% w stosunku rocznym) za cały czas zwłoki lub rat aż do całkowitego wyrównania zaległości.

Co do odsetek za zwłokę przy dozwolonych odroczeniach spłaty innego rodzaju podatków mają być ściśle stosowane postanowienia ustawowe, dotyczące danych podatków, regulujące obowiązek opłacania kar (odsetek za zwłokę) przy tego rodzaju ulgach.

Przy podatkach, przy których dotyczące ustawy nie uwalniają od obowiązku opłacania lub nie ograniczają pobierania odsetek za zwłokę w razie odroczenia spłaty mają być z reguły te odsetki (dodatkowe opłaty) mimo dozwolenia zwłoki, w pełnej wysokości pobierane.

Prośby o ulgi w spłacie należności podatkowych winny być przedstawiane do decyzji z całym pośpiechem najpóźniej w terminie ośmiodniowym.

Warszawa, dnia 21 lutego 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Birgfellner.*

Opłaty stemplowe.

138.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu, celem uzgodnienia przepisów o należytościach stemplowych i bezpośrednich (opłatach stemplowych) z postanowieniami ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r.*) (Dz. Ustaw Nr. 5, poz. 26), w przedmiocie ustanowienia marki polskiej prawnym środkiem płatniczym na całym obszarze Rzeczypospolitej

Na podstawie ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r.*) (Dz. Ustaw Nr. 5, poz. 26) zarządzam, co następuje:

Art. 1.

O ileby z zastosowania art. 2 lub 3 powołanej ustawy wynikła suma niepodzielna przez 10 fenigów, należy ją zaokrąglić na tę kwotę bezpośrednio wyższą, która jest w ten sposób podzielna.

Art. 2.

Obowiązujące na obszarze b. zaboru austrjackiego skale I, II i III, wprowadzone austrjackiem cesarskiem rozporządzeniem z 28 sierpnia 1916 r. (Dz. u. p. Nr. 281), przerachowują się na walutę markową w sposób następujący:

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 3 — 1920 r., poz. 42

SKALA I.

Podstawa wymiaru		Stawka			
w walucie koronowej	w walucie markowej	w walucie koronowej		w walucie markowej	
		K.	h.	M.	f.
do 100 K.	do 70 M.	—	10	—	10
ponad 100 „ 150 „	ponad 70 „ 105 „	—	20	—	20
„ 150 „ 300 „	„ 105 „ 210 „	—	40	—	30
„ 300 „ 600 „	„ 210 „ 420 „	—	80	—	60
„ 600 „ 900 „	„ 420 „ 630 „	1	20	—	90
„ 900 „ 1200 „	„ 630 „ 840 „	1	60	1	20
„ 1200 „ 1500 „	„ 840 „ 1050 „	2	—	1	40
„ 1500 „ 1800 „	„ 1050 „ 1260 „	2	40	1	70
„ 1800 „ 2400 „	„ 1260 „ 1680 „	3	20	2	30
„ 2400 „ 3000 „	„ 1680 „ 2100 „	4	—	2	80
„ 3000 „ 4500 „	„ 2100 „ 3150 „	6	—	4	20
„ 4500 „ 6000 „	„ 3150 „ 4200 „	8	—	5	60

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 6.000 K. = 4.200 Mk., należy od każdych niepełnych 3.000 K. = 2.100 Mk. uiścić dalszą należytość w kwocie 4 K. = 2 Mk. 80 fen.

SKALA II.

Podstawa wymiaru		Stawka			
w walucie koronowej	w walucie markowej	w walucie koronowej		w walucie markowej	
		K.	h.	M.	f.
do 40 K.	do 28 M.	—	20	—	20
ponad 40 „ 80 „	ponad 28 „ 56 „	—	40	—	30
„ 80 „ 120 „	„ 56 „ 84 „	—	60	—	50
„ 120 „ 200 „	„ 84 „ 140 „	1		—	70
„ 200 „ 400 „	„ 140 „ 280 „	2		1	40
„ 400 „ 600 „	„ 280 „ 420 „	3	—	2	10
„ 600 „ 800 „	„ 420 „ 560 „	4	—	2	80
„ 800 „ 1600 „	„ 560 „ 1120 „	8	—	5	60
„ 1600 „ 2400 „	„ 1120 „ 1680 „	12	—	8	40
„ 2400 „ 3200 „	„ 1680 „ 2240 „	16	—	11	20
„ 3200 „ 4000 „	„ 2240 „ 2800 „	20	—	14	—
„ 4000 „ 4800 „	„ 2800 „ 3360 „	24	—	16	80

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 4.800 K. = 3.360 Mk., należy od każdych nawet niepełnych 1.600 K. = 1.120 Mk. uiścić dalszą należytość w kwocie 8 K. = 5 Mk. 60 fen.

SKALA III.

Podstawa wymiaru		Stawka			
w walucie koronowej	w walucie markowej	w walucie koronowej		w walucie markowej	
		K.	h.	M.	f.
do 20 K.	do 14 M.	—	20	—	20
ponad 20 „ 40 „	ponad 14 „ 28 „	—	40	—	30
„ 40 „ 60 „	„ 28 „ 42 „	—	60	—	50
„ 60 „ 100 „	„ 42 „ 70 „	1	—	—	70
„ 100 „ 200 „	„ 70 „ 140 „	2	—	1	40
„ 200 „ 300 „	„ 140 „ 210 „	3	—	2	10
„ 300 „ 400 „	„ 210 „ 280 „	4	—	2	80
„ 400 „ 800 „	„ 280 „ 560 „	8	—	5	60
„ 800 „ 1200 „	„ 560 „ 840 „	12	—	8	40
„ 1200 „ 1600 „	„ 840 „ 1120 „	16	—	11	20
„ 1600 „ 2000 „	„ 1120 „ 1400 „	20	—	14	—
„ 2000 „ 2400 „	„ 1400 „ 1680 „	24	—	16	80

Jeśli podstawa wymiaru przewyższa kwotę 2.400 K. = 1.680 Mk., należy od każdych nawet niepełnych 800 K. = 560 Mk. uiścić dalszą należytość w kwocie 8 K. = 5 Mk. 60 fen

Art. 3.

Niżej wymienione stawki należytości stemplowych oraz podatku od obrotu papierami wartościowemi, obowiązujące na obszarze b. zaboru austrjackiego, względnie stawki opłat stemplowych, obowiązujące na obszarze b. okupacji austrjacko-węgierskiej, przerachowują się na walutę markową w sposób następujący:

Stawka dotychczasowa w walucie koronowej		Stawka nowa w walucie markowej	
K.	h.	Mk.	fen.
—	2	—	10
—	4	—	10
—	8	—	10
—	10	—	10
—	16	—	20
—	20	—	20
—	30	—	30
—	34	—	30
—	40	—	30
—	50	—	40
—	60	—	50
—	68	—	50
1	—	—	70
1	20		90
1	50	1	10
2	—	1	40
2	30	1	70
2	50	1	80
2	60	1	90
3	—	2	10
3	50	2	50
4		2	80
4	50	3	20
5	—	3	50
6	—	4	20
7	—	4	90
8	—	5	60
10	—	7	—
12	—	8	40
12	50	8	80
14	50	10	20
15	—	10	50
17	—	11	90
20	—	14	—
22	—	15	40
25	—	17	50
30	—	21	—
40	—	28	—
42	—	29	40
50	—	35	—
52		36	40
60	—	42	
62	—	43	40
100	—	70	—

Art. 4.

Po zaopatrzeniu kas państwowych na obszarze b. zaboru austrjackiego i b. okupacji austrjacko-węgierskiej w znaki stemplowe, opiewające na walutę markową, stosowane będą wyłącznie stawki w walucie markowej, podane w art. 2 i 3 niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu oznaczy dzień, od którego stosowanie stawek koronowych nie będzie dozwolone.

Aż do tego czasu, osoby obowiązane do uiszczenia mogą stosować bądź stawkę dotychczasową, bądź tę markową, która odpowiada dotychczasowej według art. 2 lub 3.

Celem uiszczenia podatku od obrotu papierami wartościowemi w walucie markowej za pomocą znaków stemplowych używać należy znaków stemplowych ogólnych.

Art. 5.

W przypadkach, przewidzianych w art. 20 i 33 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych*) (Dz. Pr. Nr. 14, poz. 145) tudzież w rozporządzeniu Ministra Skarbu z 9 maja 1919 r.**) (Dz. Pr. Nr. 41, poz. 300), mogą osoby obowiązane do uiszczenia opłaty do czasu, określonego w art. 4 niniejszego rozporządzenia, stosować bądź stawki, przewidziane w art. 20 i 33 powołanego dekretu, bądź podane w art. 11, 12, 14—16 oraz 30—32 tegoż dekretu.

Począwszy od terminu, przewidzianego w art. 4 niniejszego rozporządzenia, stosowane będą wyłącznie stawki w walucie markowej, ustanowione w powołanym dekrecie.

Art. 6.

Każda kasa państwowa na obszarze b. zaboru austrjackiego lub b. okupacji austrjacko-węgierskiej, upoważniona do sprzedaży znaków stemplowych, sprzedawać będzie do czasu zaopatrzenia jej w znaki, opiewające na walutę markową, znaki w walucie koronowej, od tego czasu zaś wyłącznie znaki w walucie markowej.

Art. 7.

O ile władze skarbowe od czasu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia wymierzać będą opłaty, określone w art. 3, celem zapłacenia ich gotówką, mają kwotę opłaty ustalać wyłącznie w walucie markowej, stosownie do art. 3.

Art. 8.

Innego rodzaju należytości stemplowe i bezpośrednie według prawa austrjackiego, względnie opłaty stemplowe spadkowe i aljenacyjne, według prawa rosyjskiego, o ile te należytości lub opłaty mają być uiszczone gotówką, ustalać należy od czasu ogłoszenia niniejszego rozporządzenia bądź w walucie koronowej, bądź w markowej, stosownie do tego, w której z tych dwóch walut wyrazona jest podstawa wymiaru w dokumencie, podlegającym należytości (opłacie), względnie w deklaracji strony. Jeżeli jest wyrażona częściowo w walucie markowej a częściowo w koronowej, oblicza się opłatę w tej walucie, która wyraża większą część podstawy wymiaru; w tym celu przelicza się resztę według stosunku, podanego w art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r. (Dz. U. Nr. 5, poz. 26).

W razie ustalenia w walucie markowej, stosują się do należytości skalowej stawki, podane w art. 2.

Do należytości (opłat) procentowych stosują się dotychczasowe przepisy o zaokrągleniu podstawy wymiaru, jak gdyby ona obejmowała tę samą sumę w koronach, która wyrażona jest w markach; należy zatem np. stosując § 7 austrjackiej ustawy z 13 grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, podstawę wymiaru w kwocie 700 marek zaokrąglić na 720 marek, a stosując § 10 (ustępy 2 lub 3) rozp. b. c. i k. Gen.-Gubernatora wojskowego z 27 sierpnia 1918 r. (Dz. Rozp. c. i k. Zarządu Wojskowego, część XVI, Nr. 53), zaokrąglić podstawę wymiaru w kwocie 10.700 marek na 11.000 marek. O ile stawki należytości

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 4, 1919 r., poz. 49.

**) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 11, 1919 r., poz. 162.

procentowych są progresywne, natenczas, celem ustalenia wysokości stawki, którą w szczegółowym wypadku należy zastosować, mnoży się sumę w walucie markowej, wyrażającą podstawę wymiaru, przez 10, a otrzymany iloczyn dzieli się przez 7; jeżeli np. cena kupna nieruchomości wynosi 9.000 marek, wynika z powyższych działań matematycznych suma 12.857, mieszcząca się w skali 10.000 do 40.000, przewidzianej w § 1 L. 3 ustawy austrjackiej z 18 czerwca 1901, (Dz. u. p. Nr. 74, pod literą b), wobec czego stawka wynosi 3½% (prócz 25%-owego dodatku).

Do należytości ryczałtowych, w myśl austrjackiego ces. rozp. z 15 września 1915 r., Dz. u. p. Nr. 279, o ile stawki ich oznaczone są w postaci „należytości stałych", stosuje się celem wymiaru w walucie markowej odpowiednio powyższy przepis, dotyczący należytości procentowych ze stawkami progresywnemi. Należytość ryczałtową oblicza się przedewszystkiem w walucie koronowej, a wynik przerachowuje się na marki, według stosunku, podanego w art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r., Dz. Ustaw Nr. 5, poz. 26, z zastosowaniem art. 1 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9.

Jeżeli władza skarbowa, daniny określone w art. 8 niniejszego rozporządzenia wymierza za pomocą nakazu płatniczego w walucie koronowej, ma zarazem podać stronie tę kwotę w walucie markowej, przez której zapłacenie obowiązany do uiszczenia zwolnić się może od tego obowiązku, na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 15 stycznia 1920 r., Dz. Ustaw Nr. 5, poz. 26.

Warszawa, dnia 25 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(„Dz. Ustaw" Nr. 14 z d. 21/II, 1920 r., poz. 75).

139.

OKÓLNIK L. 13922/20.

Ministerstwa Skarbu w przedmiocie opłat stemplowych od świadectw na przewóz spirytusu i wyrobów wódczanych.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że świadectwa na przewóz spirytusu i wyrobów wódczanych przedstawiają się co do swej treści jako dokumenty przewozowe dla celów urzędowej kontroli, które na obszarze b. okupacji niemieckiej nie podlegają opłatom stemplowym, ponieważ ani rozp. b. G.-G. Warsz. z 19 lipca 1916 r. Dz. Rozp. Nr. 40, ani dołączona do tegoż rozp. taryfa nie zawierają pod tym względem żadnych postanowień.

Na obszarze b. okupacji austrjacko-węgierskiej wspomniane świadectwa są zwolnione od opłat stemplowych, jeżeli dotyczą przewozu spirytusu i wyrobów wódczanych dla Skarbu Państwa (art. 274, VII 40 b. Spisu alfabetycznego papierów, aktów i dokumentów, podlegających podatkowi stemplowemu i od niego uwolnionych, sporządzonego na zasadzie art. 10 ust. stempl. z dnia 10 czerwca 1900 r., ogłoszonego w Zb. Pr. i Rozp. 1902, Nr. 73, poz. 759, dodatek), a podlegają stałej opłacie stemplowej w kwocie 35 fen., jeżeli dotyczą spirytusu i wyrobów wódczanych dla prywatnych (art. 17 L. 13 ros. ust. stempl. Zbiór Praw, Tom V, wyd. z r. 1903, art. 274 VII 40 c. Spisu alfabetycznego, oraz art. I i II § 9 rozp. z 27-go sierpnia 1918 r., dotyczącego ustanowienia państwowych podatków, innych opłat i kar w walucie koronowej Dz. Rozp. c. i k. Zarządu wojskowego w Polsce cz. XVI w związku z art. 3 rozp. Ministra Skarbu z 20 stycznia Dz. Ust. Nr. 14, poz. 75). W myśl § 47 L. 7 Instrukcji z 9 stycznia 1901 w sprawie opłacania podatku stemplowego od papierów, aktów i dokumentów (Zbiór Pr. i Rozp. z r. 1901, Nr. 8, poz. 7 b), opłata stemplowa od wymienionych świadectw winna być uiszczoną w sposób, przewidziany w art. 90 ros. ust. stempl., t. j. przez wycinanie świadectwa z ksiąg blankietowych, grzbietowych (sznurowych) z pozostawieniem w nich talonów, kopji lub duplikatów i naklejenie marek stemplowych wzdłuż linji, oddzielającej talon od wydawanego świadectwa w taki sposób, żeby te marki przy oddzieleniu dokumentu przecinane były wzdłuż i żeby na talonie lub duplikacie świadectwa pozostawała lewa podłużna (licząc od góry) część marki.

Na obszarze b. zaboru austrjackiego wspomniane świadectwa — o ile służą tylko dla celów przewozowych — zwolnione są od opłaty stemplowej (poz. tar. 102 e austr. ust. nal.).

Warszawa, dnia 24 lutego 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

( ) *Kozubowski.*

Przepisy celne.

140.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Skarbu i Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 lutego 1920 roku w sprawie płacenia cła od niektórych towarów w złocie.

Na zasadzie art. 14 rozp. Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 4 listopada 1919 r., o Taryfie celnej („Dz. Ustaw" Nr. 95 — r. 1919, poz. 510), zarządza się, co następuje:

Art. 1.

Cło od poniżej wymienionych zagranicznych towarów musi być uiszczane wyłącznie monetą złotą według postanowień zawartych w §§ 2 i 3.

Poz. 14 p. 2. Trufle świeże i suszone oraz grzyby w occie, oliwie i słonej wodzie, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.

Poz. 15 p. 1. Wanilja i szafran.

Poz. 27 p. 1. Arak, rum, koniak, śliwowica i inne wódki, wszelkiej mocy likiery i nalewki:

a) w beczkach i beczułkach łącznie z ich wagą.

b) w butelkach również likiery, nalewki, ekstrakty, esencje i etery owocowe z domieszką alkoholu, w opakowaniach wszelkiego rodzaju, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.

Poz. 28 p. 2. Wina w butelkach:

b) musujące, łącznie z wagą butelek.

Poz. 35 p. 1. Sery:

wykwintne w opakowaniu detalicznem: drewnianem, ołowianem, blaszanem i t. p. z wagą bezpośredniego opakowania.

Poz. 37 p. 5. Kawior.

Poz. 38. Ostrygi, raki, homary, krewetki, ślimaki i t. p. świeże, solone, marynowane, również w opakowaniu hermetycznem brutto.

Poz. 61 p. 5. Meble miękkie całkowicie obite (wytapicerowane) płótnem, tkaninami, skórą i t. p.

Poz. 67 p. 1. Kamienie szlachetne (brylanty, djamenty, rubiny, szafiry, szmaragdy); perły prawdziwe;

p. 2. Inne kamienie do ozdoby prawdziwe i sztuczne, korale prawdziwe, również na sznurkach, w wiązkach i rzeźbione.

Poz. 76 p. 3. Wyroby z porcelany i biskwitu dla ozdoby mieszkań, jako to: wazy, statuetki i t. p. przedmioty z malowidłami, złoceniami i ozdobami z miedzi i miedzianych stopów; kwiaty sztuczne porcelanowe również fajansowe i t. p.; naśladownictwa roślin i ich części lub wyroby z nich jako to: wianki, bukiety i t. p., również z dodatkami z innych materjałów.

Poz. 119 p. 1. Bielidło, róż, puder, środki do farbowania włosów, trociczki, pomady kosmetyczne i kosmetyki oddzielnie niewymienione, bez alkoholu, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania;

p. 2. wyroby perfumeryjne i kosmetyczne, zawierające alkohol: perfumy, wody pachnące (kwiatowe), woda kolońska, eliksiry, łącznie z wagą bezpośredniego opakowania.

Poz. 148 p. 2. a) Wyroby ze złota oprócz oddzielnie wymienionych;

b) Wyroby ze złota lub platyny z prawdziwemi lub sztucznemi kamieniami, perłami i t. p.;

p. 3. a) Wyroby ze srebra, również pozłacane, oprócz oddzielnie wymienionych;

b) Wyroby ze srebra, również pozłacane z prawdziwemi lub sztucznemi kamieniami, perłami i t. p.;

p. 5 Tkaniny i taśmy złote, srebrne i szychowe.

Poz. 158 p. 3. Wyroby nożownicze, wymienione w p.p. 1 i 2 tej pozycji, pozłacane i posrebrzane, lub w oprawie pozłacanej, posrebrzanej, platerowanej, z szyldkretu, perłowej masy, kości słoniowej i mamutowej, albo z ozdobami z tych materjałów, również z ozdobami ze złota i srebra.

Poz. 159 p. 2. Broń palna i pneumatyczna wraz z przyborami, o wadze sztuki:
a) do 1,25 kg. (włącznie);
b) powyżej 1,25 kg..

Poz. 169 p. 1. c) Wstęgi kinematograficzne:
I. Wyświetlone pozytywy;
II. Wyświetlone negatywy.

Poz. 177 p. 3. c) Karty do gry.

Poz. 195 p. 1. Jedwabne: tkaniny, chustki tkane, fulary (oprócz wymienionych w poz. 196), wstążki, taśmy, tiul, tkaniny wschodnie, aksamit, plusz i szenila.

Poz. 196. Fulary jedwabne, drukowane po utkaniu i chustki.

Poz. 201. Tkaniny, chustki i szarfy w rodzaju kaszmirowych, z osnową wełnianą i wątkiem różnobarwnym wełnianym albo różnobarwnym wełnianym i jedwabnym, również z domieszką bawełny; kaszmiry prawdziwe i francuskie.

Poz. 203. Kobierce wełniane wszelkie.

Poz. 207 p. 1. Koronki i wyroby koronkowe; nieszyte hafty i tkaniny haftowane (oprócz wymienionych w p. 2):
a) jedwabne, z szychu, złota i srebra,
b) wyszywane jedwabiem, szychem, złotem i srebrem;

p. 2. Tkaniny i tiul nie węższe od 70 cm., haftowane z jednego brzegu, o szerokości haftu najwyżej do 4 cm:
a) haftowane jedwabiem, złotem i srebrem opłacają cło według jakości tkaniny z dodatkiem 25%.

Poz. 213 p. 1. Przyrządzone pióra i skórki ptasie z piórami (z ptaków szlachetnych i zwykłych gatunków); pióropusze i tkaniny z piórami; łącznie z wagą bezpośredniego opakowania;

p. 2. Kwiaty sztuczne i ich części z przędzy i tkanin, również z dodatkiem innych materjałów; sztuczne rośliny do ozdoby z dodatkiem kosztownych materjałów; łącznie z wagą bezpośredniego opakowania;

p. 3. Sztuczne rośliny do ozdoby bez dodatków z kosztownych materjałów, kwiaty sztuczne z częściami roślin naturalnych.

Poz. 215. Wyroby galanteryjne i toaletowe, oddzielnie niewymienione, w całości lub rozebrane:

p. 1. Kosztowne: część składową, których stanowi jedwab, perłowa masa, korale, szyldkret, kość słoniowa, emalja, bursztyn, imitacje drogich kamieni i t. p. kosztowne materjały, chociażby z dodatkiem pozłacanych lub posrebrzanych metali i stopów; wyroby oddzielnie niewymienione z perłowej masy, szyldkretu, kości słoniowej i bursztynu.

Art. 2.

Przypadające od towarów w art. 1 wymienionych cła będą urzędy celne przyjmowały w monetach złotych wyszczególnionych w poniższej tabeli według ustanowionej w niej wartości:

Nazwa Państwa	Nazwa monety złotej	Waga monety w gramach	Wartość w markach polskich za jedną sztukę	
			Mk.	fen.
Niemcy	20 marek	7,96	20	—
	10 „	3,98	10	—
	5 „	1,99	5	—
Austro-Węgry	20 koron	6,775	17	—
	10 „	3,387	8	50
	4 dukaty	13,96	38	40
	1 dukat	3,49	9	60
	8 guldenów	6,45	16	20
	4 guldeny	3,23	8	10
Rosja	15 rubli	12,90	32	40
	10 „	8,60	21	60
	7,5 „	6,45	16	20
	5 „	4,30	10	80

Nazwa Państwa	Nazwa monety złotej	Waga monety w gramach	Wartość w markach polskich za jedną sztukę Mk.	fen.
Francja Belgja Włochy	100 franków, wzgl. lirów lewów, drachm, lei, dinarów, pezetów	32,26	81	—
Szwajcarja Bulgarja	50 "	16,13	40	50
Rumunja Grecja	20 "	6,45	16	20
Serbja Hiszpanja	10 "	3,23	8	10
	5 "	1,61	4	05
Wielka Brytanja	5 funt. szterlingów (5 Soverejgn)	39,94	102	15
	2 funt. szterlingów (2 Soverejgn)	15,98	40	86
	1 funt szterlingów (1 Soverejgn)	7,99	20	43
	0,5 funt. szterlingów (0,5 Soverejgn)	3,99	10	22
	1 Guinea	8,39	21	42
Stany Zjednoczone Ameryki Północnej	20 dolarów	33,43	84	—
	10 "	16,72	42	—
	5 "	8.36	21	—
	2,5 "	4,18	10	50
	1 dolar	1,67	4	20
Holandja	10 guldenów	6,72	17	—
Danja	20 koron	8,96	22	40
Szwecja	10 "	4,48	11	20
Norwegja	5 "	2,24	5	60
Portugalja	1 Corea (10 milreis)	17,74	45	40
	0,5 " (5 ")	8,87	22	70
	1/5 " (2 ")	3,55	9	08
	1/10 " (1 ")	1,77	4	54
Turcja	500 Piastrów (5 funt.)	36,08	90	—
	250 "	18,04	45	—
	100 "	7,21	18	—
	50 "	3,60	9	—
	25 "	1,80	4	50

Monety złote winny mieć wagę normalną. Starte, nadpiłowane, obcięte i t. p. monety są wykluczone od przyjęcia.

Art. 3.

Stronie przysługuje prawo wpłacania należności celnych także w walucie bankowej Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej, licząc ją w wartości dolarów złotych, ustanowionej w art. 2.

Art. 4.

Przypadającą resztę wypłacać będą urzędy celne jedynie w walucie polskiej, doliczając do niej według postanowień § 16 przepisu wykonawczego do rozporządzenia o taryfie celnej z dnia 4 listopada 1919 agio obowiązujące w chwili wypłaty.

Art. 5.

Zwroty nadpłat, tudzież zwroty cła za towary wywiezione z powrotem za granicę Państwa, lub zwroty, uskuteczniane z jakiegokolwiek innego tytułu, będą wypłacane jedynie w walucie polskiej z doliczeniem obowiązującego w chwili wypłaty agia (art. 4).

Art. 6.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 marca 1920 r.

Warszawa, dnia 20 lutego 1920 r.

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Przemysłu i Handlu:

w/z.

(—) *Henryk Strasburger.*

(„Dz. Ustaw" Nr. 19 z d. 1/III, 1920 r., poz. 98).

141.

OKÓLNIK L. 13.685/20.

Do wszystkich Urzędów Celnych.

W wykonaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1920 w sprawie płacenia cła w złocie lub walucie zagranicznej o kursie parytetowym od niektórych towarów zagranicznych, zarządza się co następuje:

Urzędy celne mają założyć i prowadzić na opłaty celne od towarów w § 1 rozporządzenia wymienionych, osobne rejestry opłat celnych, zaznaczając na tytułowej stronie rejestru: **„opłat w złocie"**.

Jako załącznik tego rejestru ma być prowadzony wykaz ze szczegółową specyfikacją rodzaju i wartości monet przez strony w ciągu jednego dnia wpłaconych. W wykazie tym ma być uwidocznionem, jaki zwrot należał się stronie rachunkowo, jakie od tego wypadło agio a ile wypłacono łącznie ze zwrotem. Wzór wykazu według załącznika A. Z końcem dnia zostanie kwota, wypłacona stronom tytułem agia przy zwrotach resztek, zarachowana w dzienniku głównym i dzienniku (poddzienniku) etatu skarbu na rozchód na zarząd kasowy, jako: **„900 (lub inne) agio wypłacone według poz. . . . . do poz. . . . . rejestru opłat celnych w złocie"**.

Przy zwrotach cła według § 5 rozporządzenia, ma Urząd Celny w rejestrze zwrotów celnych w kolumnie przedmiotowej (nazwisko strony i t. d.) wykazać nawiasowo, jaka przypada do zwrotu kwota w złocie a jaka tytułem agia. W kolumnie pieniężnej (zwrot wpłaconego cła) zostanie wpisana łączna suma, jaką faktycznie stronie zwrócono.

W kwitach (deklaracjach) celnych ma kasjer urzędu celnego wypisać dokładnie (we wszystkich trzech egzemplarzach) gatunki monet wpłaconych, ich łączną wartość, tudzież wysokość zwrotu: rachunkową, tytułem agia i łączną.

Cło przypadające od towarów, wymienionych w § 1 rozporządzenia, nie może być kredytowane, ani jego wpłata odraczaną, jakby to miało miejsce w wypadkach odprawy celnej dokonywanej w zastępstwie stron przez zarząd pocztowy lub kolejowy.

Zebrane w kasie monety złote i waluty zagraniczne mają być odwożone do Centrali Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej w Warszawie. Odwózki mają być uskuteczniane w gotówce a więc nie czekiem P. K. O. lub przekazem, lecz w woreczku pieniężnym. Przy odwózce pieniędzy mają być monety złote i waluty zagraniczne obliczone według ich wartości, określonej w §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Skarbu. Do odwózki należy dołączyć spis monet według sztuk, nazwy, poszczególnej i łącznej wartości. Na spisie ma być podany artykuł dziennika głównego i rachunków bieżących, pod którym odwózkę na rozchód zarachowano. Spis ten ma być przez Urząd Celny podpisany i zaopatrzony w pieczęć urzędową. Drugi spis ma Urząd Celny wysłać w osobnym liście poleconym równocześnie do Centrali Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, jako uwiadomienie. Centrala P. K. K. P. potwierdzi ten spis po odebraniu pieniędzy i zwróci go Urzędowi Celnemu, celem dołączenia do odpowiedniego artykułu dziennika rachunków bieżących. W razie spóźnionego nadesłania potwierdzenia, ma Urząd Celny dołączyć je do najbliższego Dziennika rachunków bieżących, jako załącznik dodatkowy.

Urzędy celne nie mogą uskuteczniać żadnych wypłat ani zwrotów w faktycznem złocie lub walucie zagranicznej.

Dla bliższego objaśnienia podaje się poniżej przykłady obliczenia należności celnej.

I przykład:

Strona ma opłacić cło od czystej wagi 157 kg. kobierców wełnianych (§ 1 rozp.) poz. tar. 203 po 350 Mk. od 100 kg.

Należność celna w **złocie** wynosi: **549 Mk. 50 fen.**.

Na tę kwotę wypłaca strona złote franki a mianowicie:

6 sztuk à 100 fr. (à 81 M.) = 486 M. — f.,
1 sztuk à 50 fr. = 40 M. 50 f.,
2 sztuk à 20 fr. (à 162 M.) = 32 M. 40 f.

Łączna wartość w złocie: 558 M. 90 fen.

czyli więcej o 9 M. 40 fen. Kwotę tę zwróci Urząd celny z 900% agiem t. j. plus 84 m. 60 f., czyli razem 94 marek. Agio 84 m. 60 f. zostanie zarachowane z końcem dnia w dzienniku głównym i (poddzienniku) etatu skarbowego na rozchód.

II. przykład:

Strona ma płacić cło od surowej wagi 23 kg. homarów (§ 1 rozp.), poz. tar. 38 po 750 m. od 100 kg..

Należność celna w złocie wynosi: 172 m. 50 f.

Na tę kwotę wpłaca strona papierowe dolary, a mianowicie:

2 sztuki à 20 dol. (à 84 M.) = 166 M. — f.
3 sztuki à 1 dol. (à 4 M. 20 f.) = 12 M. 60 f.

Łącznie wartość dolarów **178 M. 60 f.**

czyli więcej o 6 M. 10 f. Kwotę tę zwróci Urząd Celny z 900% agiem t. j. plus 54 M. 90 f., czyli razem 61 marek. Agio 54 M. 90 f. zostanie zarachowane z końcem dnia w dzienniku głównym i (poddzienniku) etatu skarbowego.

W obu wypadkach wpisze Urząd Celny do rejestru opłat celnych należność celną w kwocie rachunkowej (z pkł. 1—549 M. 50 f.—a z pkł. 2—172 M. 50 f.), a nie według wartości monet lub walut.

Do wykazu (załącznik A) wpisać należy monety stałe i waluty zagraniczne zebrane w ciągu dnia.

Opłaty wewnętrzne i należności manipulacyjne mają być uskuteczniane tylko w biletach P. K. K. P. bez żadnego agia.

Przechodząc do ogólnego zastosowania rozporządzenia, poleca się Urzędom Celnym, aby rewizje osób i towarów przeprowadzały z całą ścisłością tak, żeby przedmioty wysokiej wartości a nieznacznej tylko objętości nie mogły być przewożone pod jakimkolwiek pozorem lub w jakikolwiek sposób. Podróżny może mieć tylko te przedmioty, ze sobą, które w podróży używa i które są odpowiednie jego stanowi i nie zachodzi podejrzenie, że podróż przedsięwzięto jedynie dla wprowadzenia przedmiotu i obejścia rozporządzenia. W szczególności należy zwracać uwagę, aby nie przywożono wyrobów jubilerskich, przez częste wyjazdy za granicę jedynie dla nabycia tych przedmiotów i przewiezienia na sobie. W razie wykrycia nadużycia, należy postąpić ściśle według obowiązujących ustaw.

Warszawa, dnia 20 lutego 1920 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:

(—) *Dzierzgowski.*

Wzór.
Do L. 13685.

(*Pierwsza strona*).

Załącznik: „A".

Urząd celny w ....

Rok ....
Miesiąc ....

WYKAZ
pobranych monet złotych i waluty zagranicznej o kursie parytetowym.

(*Druga Strona*).

Dnia	Według rejestru opłat celnych pozycje od .... do	Franki po:					Dolary po:					Marki po:				[i t. d. stosownie do tabelki (§§ 2 i 3 rozp.)]		Łączna wartość monet złotych i waluty zagr. o kursie p.		Przypadające do wypłaty reszty (łącznie za cały dzień)		X % agio (łącznie)		Wypłacona ogółem kwota		Uwaga: (Powołanie pozycji dzien. głównego i etatu skarb., pod którą zarachowano zwrot agia)
		100 fr.=81 mk.	50 fr.=40.5 mk.	20 fr.=16.2 mk.	10 fr.=8.1 mk.	5 fr.=4.05 mk.	20 d.=84 mk.	10 d.=42 mk.	5 d.=21 mk.	2.5 d.=10.5 mk.	1 d.=42 mk.	20 mk.	10 mk.	5 mk.												
		Sztuk					Sztuk					Sztuk				Sztuk	Sztuk	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	Mk.	f.	

142.

OKÓLNIK L. 93.606/5635.

Do Urzędów Celnych na obszarze b. Król. Kongres.

Wobec częstych zażaleń ze strony podróżnych, którym przy wjeździe w granice Polski władze celne zatrzymują lub konfiskują wyroby złote i srebrne, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wyroby złote i srebrne, które służą przyjeżdżającym do własnego użytku, należy wpuszczać bez przeszkód. Wspomniane wyroby w ilościach przekraczających własną potrzebę podróżnych, mogą być wprowadzone na podstawie pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu.

Warszawa, dnia 7 stycznia 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Simon.

143.

OKÓLNIK L. 90348/5159.

Do wszystkich urzędów celnych na obszarze b. Król. Kongresowego.

Zagraniczne znaczki pocztowe, przywożone do kraju w większych ilościach, należy traktować, jako towar, którego przywóz może nastąpić tylko na zasadzie pozwoleń Państwowej Komisji przywozu i wywozu.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu poleca urzędom celnym, aby przy przejeździe podróżnych zwracały baczną uwagę na ewentualnie wiezione przez nich zagraniczne znaczki pocztowe, i w razie ujawnienia większych ilości znaczków (na sumę ponad 10 fr. franc.), na których przywóz posiadacze nie mają pozwolenia Państwowej Komisji przywozu i wywozu, zatrzymywały je, donosząc następnie o każdym wypadku Ministerstwu Skarbu, celem dalszego zarządzenia.

Warszawa, dnia 10 lutego 1920 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) *Dzierzgowski.*

Sprawy walutowe.

144.

USTAWA

z dnia 13 lutego 1920 roku

w przedmiocie dalszej emisji biletów Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

Art. 1. Upoważnia się Polską Krajową Kasę Pożyczkową do podwyższenia stanu emisji jej biletów, prócz biletów, emitowanych na zasadzie art. 2 niniejszej ustawy, a łącznie z emisją, dokonaną przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową na zasadzie pierwotnej ustawy tej Kasy z dnia 9 grudnia 1916 r. w kwocie 880.150,867 marek polskich i 50 fenigów, oraz emisjami, dokonanemi: na zasadzie obecnej ustawy*) tejże Kasy z dn. 7 grudnia 1918 r. w kwocie 500.000,000 mk. polskich**), dekretu Naczelnika Państwa z d. 7 lutego 1919 r.***) w kwocie 250.000.000 marek polskich oraz Uchwały Sejmowej z d. 6 czerwca 1919 r. w kwocie 600.000,000 marek polskich, do kwoty ogólnej 11 miljardów marek polskich.

Art. 2. Ustawa niniejsza obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Art. 3. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *L. Skulski.*

Minister Skarbu:

(—) *Grabski.*

(„Dz. Ustaw“ Nr. 17 z d. 25/II, 1920 r., poz. 85).

145.

STAN EMISJI BILETÓW POLSKIEJ KRAJOWEJ KASY POŻYCZKOWEJ

Dnia 20 lutego 1920 r.

Otrzymano Marek Polskich emisji okupacyjnej . . .	Mk. 1.299.211.000,—
Otrzymano Marek Polskich emisji polskiej	„ 7.502.211.300,—
	Mk. 8.801.422.300,—
Spalono przed 11/XI 1918 r.	„ 4.176.000,—
Przeznaczono do spalenia . .	„ 75.139.000,—
Pozostałość w Centrali wynosi	„ 240.007.773,50
Pozostałość w Oddziałach wynosi	„ 861.447.235,—
	Mk. 1.180.770.008,50
W obiegu znajduje się . . .	„ 7.620.652.291,50
Dnia 11/XI 1918 r. obieg wynosił	„ 880.150.867,50
Od dnia przejęcia Kasy wypuszczono	Mk. 6.740.501.424,—

Naczelny Dyrektor: (—) *Byrka.*
Zastępca Głównego Skarbnika: (—) *Orczykowski.*

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 1 z d. 31/I, 1919 r., poz. 11.

**) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 1 z d. 31/I, 1919 r., poz. 18.

***) Dz. Urzęd. Min.Skarbu Nr. 3 z d. 20/II, 1919 r., poz. 36.

Przepisy o udziale władz skarbowych w czynnościach innych władz.

146.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Skarbu, Robót Publicznych, Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Likwidacyjnego, w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. Pr. Nr. 63 poz. 368 *), o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny.

Art. 1.

Prawo korzystania z pomocy państwowej, przewidziane ustawą z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. P. Nr. 63, poz. 368, przysługuje właścicielom i posiadaczom gospodarstw polskich, określonych w zdaniu drugim, art. 2, powołanej ustawy, oraz gospodarstw, stanowiących własność obywateli obcych państw, z którymi będą w tym przedmiocie zawarte osobne umowy.

Umowy takie będą w poszczególnym wypadku podawane do ogólnej wiadomości.

Art. 2.

Bezzwrotne zapomogi państwowe do wysokości 20.000 Mk., wzgl. z tytułu strat w ruchomościach domowych do wysokości 2.000 Mk. będą udzielane właścicielom i posiadaczom gospodarstw określonych w art. 1 niniejszego rozporządzenia tylko o tyle:

1) o ile ponieśli w swem gospodarstwie bezpośrednio skutkiem wojny rzeczowe straty;

2) o ile nie są w możności bez pomocy Państwa odbudować się lub nabyć przedmiotów określonych w art. 4, lit. b). c), d), ustawy z dnia 18 lipca 1919.

Wyłączeni są zatem od udziału w pomocy państwowej ci właściciele i posiadacze, którzy rozporządzają własnemi środkami, wystarczającymi na odbudowę.

Właścicielom i posiadaczom budynków, które się spaliły skutkiem innych wypadków niż wojennych, będą także udzielane zapomogi państwowe jeżeli

a) właściciele ci i posiadacze pełnili służbę wojskową lub byli wskutek wypadków wojennych ewakuowani;

b) o ile szkoda nastąpiła w czasie ich nieobecności spowodowanej okolicznościami wymienionemi pod a) oraz

c) jeżeli zachodzą warunki wyszczególnione w punkcie 2) niniejszego artykułu.

O ile bezzwrotna zapomoga państwowa ustalona art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. nie wystarcza na odbudowę, mogą poszkodowani korzystać z pożyczek, których udzielanie określa osobna ustawa (art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1919).

Art. 3.

Zapomogi państwowe będą udzielane w pierwszym rzędzie:

1) drobnym gospodarzom bezrolnym oraz małorolnym na odbudowę budynków mieszkalnych i gospodarskich, uzupełnienie inwentarza oraz środków produkcji rolniczej, sprzętów domowych, odzieży i bielizny, wreszcie na przywrócenie gruntów do stanu zdolnego do uprawy;

2) utrzymującym się wyłącznie lub przeważnie z pracy własnej właścicielom drobnych realności miejskich na odbudowę tych realności i uzupełnienie urządzenia domowego, odzieży i bielizny;

3) drobnym przemysłowcom, rękodzielnikom i drobnym kupcom na urządzenie warsztatu lub sklepu oraz wyposażenie ich w potrzebne pierwsze surowce, materjały pomocnicze i towary oraz na uzupełnienie urządzenia domowego, odzieży i bielizny;

4) inżynierom, adwokatom, lekarzom i t. p. wolno zarobkującym, a utrzymującym się z własnej pracy na urządzenie biur i t. p. oraz na sprawienie sprzętów domowych, bielizny i odzieży;

5) pracownikom państwowym, urzędnikom i sługom prywatnym, robotnikom i najemnikom na sprawienie sprzętów domowych, bielizny i odzieży;

6) zapomoga państwowa będzie udzielaną na odbudowę i uzupełnienie urządzenia szkół, kościołów i budynków użyteczności publicznej.

O charakterze użyteczności publicznej rozstrzyga komisja zapomogowa (art. 5).

Art. 4.

Zapomoga państwowa będzie realizowaną stopniowo w miarę postępu odbudowy wedle możności w naturze.

Zapomoga państwowa może być udzielana poszkodowanemu także na spłatę długu zaciągniętego na odbudowę już dokonaną, o ile zachodzą warunki przewidziane art. 1—3 niniejszego rozporządzenia.

Art. 5.

Zapomogi bezzwrotne przyznawać będą komisje zapomogowe, złożone z osób wymienionych w art. 12 ustawy z dn. 18/VII 1919 r.

Art. 6.

Komisje zapomogowe utworzone zostają w siedzibie każdej politycznej władzy powiatowej, a nadto utworzone zostają osobne komisje zapomogowe miejskie w miastach: Warszawie, Łodzi, Lwowie, Krakowie i Lublinie.

Celem zorganizowania komisji zapomogowych, powiatowych, zarządzą natychmiast naczelnicy politycznej władzy powiatowej wybory po dwóch przedstawicieli sejmiku powiatowego, wzgl. Rady powiatowej, jako delegatów tychże ciał samorządnych do komisji zapomogowej.

Prezydenci miast, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu zarządzą wybory dwóch członków komisji przez Rady miejskie.

Przedstawicieli Ministerstwa Skarbu i Głównego Urzędu Likwidacyjnego oraz tych Ministerstw, w których zakres wchodzi odbudowa (art. 12 lit. b ustawy), zamianują kompetentne władze centralne.

Potrzebne komisji siły pomocnicze i kancelaryjne przydzieli Naczelnik władzy politycznej z pośród podległego mu personelu.

Art. 7.

Naczelnik politycznej władzy powiatowej lub Prezydent miasta, wzgl. ich zastępca zwołuje posiedzenia komisji i na nich przewodniczy.

---

*) Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 22 z d. 21/VII, 1919 r., poz. 314.

Do ważności uchwał komisji wymaganą jest obecność conajmniej czterech członków, muszą jednak być obecni przedstawiciele Ministerstwa Skarbu oraz przedstawiciele Ministerstwa, w zakres którego wchodzi odbudowa.

Uchwały zapadają zwykłą większością głosów, Przedstawicielom Ministerstw Robót Publicznych, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych przysługuje prawo głosu tylko w sprawach, wchodzących w zakres działania odnośnego Ministerstwa.

W razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

Art. 8.

Wykluczeni od uczestniczenia i głosowania w komisji są tak członkowie, jak i przewodniczący;

a) jeżeli są w danej sprawie osobiście interesowani;

b) jeżeli są małżonkami interesowanych lub pozostają do nich w stosunku pokrewieństwa lub powinowactwa do 4-go stopnia włącznie.

O wyłączeniu decyduje ostatecznie przewodniczący, który winien w razie wyłączenia spowodować w odpowiedniej drodze uzupełnienie Komisji.

Art. 9.

Interesowani winni wnosić podania o udzielenie zapomóg sporządzone według formularza wydanego przez Ministerstwo Skarbu.

Fakt poniesienia strat wojennych winien być potwierdzony przez właściwy urząd gminy, wzgl. Magistrat.

Art. 10.

Podania o zapomogę należy wnosić do Komisji zapomogowej, w której okręgu znajdują się uszkodzone przedmioty, wzgl. w której okręgu znajdowały się przedmioty zniszczone w chwili zniszczenia.

Jeżeli uszkodzone przedmioty znajdują się lub znajdowały w chwili zniszczenia w okręgach dwóch lub więcej komisji, właściwą do przyjmowania podań będzie komisja, w której okręgu znajduje się przeważna część majątku poszkodowanego lub główny zakład jego przedsiębiorstwa.

Art. 11.

Komisja zapomogowa winna natychmiast po otrzymaniu podania zbadać, czy osoba interesowanego, przedmiot mający być odbudowany oraz rodzaj szkody odpowiadają warunkom ustalonym w art. 1—4 niniejszego rozporządzenia.

Następnie należy w razie, jeżeli dla okręgu Komisji Zapomogowej utworzona już została Komisja Szacunkowa miejscowa, po myśli ustawy z dnia 10 maja 1919 r. Dz. Pr. Nr. 41, poz. 298, zażądać od tejże Komisji nadesłania operatu szacunkowego szkód.

Po otrzymaniu operatu szacunkowego należy zbadać czy zeznania interesowanego złożone w jego podaniu odpowiadają operatowi szacunkowemu.

Art. 12.

Jeżeli dla okręgu Komisji Zapomogowej nie utworzono jeszcze Komisji Szacunkowej, albo jeżeli Komisja Szacunkowa nie sporządziła jeszcze operatu szacunkowego, wówczas Komisja Zapomogowa winna przystąpić do stwierdzenia zeznanych w podaniu szkód, przestrzegając zasad wyrażonych w art. 1—4 niniejszego rozporządzenia.

W tym celu może Komisja przesłuchać świadków i znawców, oraz zarządzić potrzebne dochodzenia na miejscu.

Wszystkie władze państwowe i samorządowe są obowiązane pomagać Komisji przy spełnianiu jej zadań i udzielać jej wszystkich potrzebnych wyjaśnień, aktów i materjałów.

Art. 13.

Na podstawie sprawdzonego operatu szacunkowego (art. 11) lub na podstawie wyniku dochodzeń, przeprowadzonych w myśl art. 12, winna Komisja oszacować koszt usunięcia szkód, wedle cen istniejących w czasie udzielenia zapomogi.

Art. 14.

Przy wymiarze zapomogi winna Komisja mieć na względzie, że zapomoga nie może przekraczać sumy 20.000 Mk., a w granicach tej sumy, z tytułu strat w ruchomościach domowych 2.000 Mk., w żadnym zaś razie nie może być wyższą niż oszacowany po myśli art. 13 koszt usunięcia szkód.

Art. 15.

Od ustalonej zgodnie z art. 14 zapomogi należy potrącić wszystko, co poszkodowany już przedtem otrzymał tytułem zapomogi w naturze lub gotówce ze źródeł państwowych (polskich lub państw zaborczych), samorządowych lub społecznych.

Potrąceniu podlegają zatem wszystkie udzielone na obszarze b. zaboru austrjackiego zapomogi z funduszów Namiestnictwa, Centrali dla gospodarczej odbudowy Galicji, Krajowego Urzędu Odbudowy i Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych, dalej zasiłki w naturze udzielone na podstawie ustawy z dnia 28 lutego 1919 r., w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. Pr. Nr. 20, poz. 229) i t. p.

Zapomógi udzielone w naturze potrącone będą według cen, jakie te przedmioty miały w chwili ich wydania. Ceny te oblicza Komisja na podstawie taryf urzędowych w danym czasie i miejscu obowiązujących, gdyby na pewne przedmioty takich taryf nie było, na podstawie cen targowych wzgl. na podstawie swobodnego uznania.

Art. 16.

Po ustaleniu w ten sposób ostatecznej kwoty zapomogi, wyda Komisja orzeczenie, przyznające interesowanemu zapomogę.

Orzeczenie winno być wydane na formularzu ustalonym przez Ministerstwo Skarbu.

Zapomogę przyznaną w gotówce należy, o ile możności wydawać w naturze, t. j. upoważnić interesowanego do bezpłatnego poboru ściśle przez Komisję określonych przedmiotów w państwowych składach, w wartości odpowiadającej wysokości przyznanej zapomogi.

Orzeczenie Komisji winno być wygotowane w 5 egzemplarzach; jeden egzemplarz należy przechować w aktach Komisji, jeden wydać interesowanemu, a po jednym egzemplarzu przesłać Zakładowi Kredytowemu, utworzyć się mającemu zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r., miejscowemu Urzędowi Odbudowy i Powiatowej Kasie Skarbowej, wzgl. Urzędowi podatkowemu, w okręgu którego Komisja ma swoją siedzibę.

W razie odmownego załatwienia podania, należy w orzeczeniu podać krótkie uzasadnienie i jeden

egzemplarz orzeczenia przechować w aktach Komisji, jeden doręczyć interesowanemu i jeden przesłać Zakładowi Kredytowemu.

Wszystkie egzemplarze orzeczenia winny być podpisane przez Przewodniczącego Komisji i jednego jej członka.

Art. 17.

Na podstawie orzeczenia Komisji należy w miarę rozporządzalnych zapasów wydać interesowanemu bezpłatnie przedmioty w orzeczeniu oznaczone.

O ile tych zapasów niema, co winno być stwierdzone przez odpowiedni organ państwowy na znajdującym się w posiadaniu interesowanego egzemplarzu rozporządzenia, wypłaca się przyznaną zapomogę w gotówce.

Po odbiór zapomogi w gotówce, należy zgłosić się do wskazanej w orzeczeniu powiatowej Kasy Skarbowej, wzgl. Urzędu Podatkowego, który wyda oznaczoną kwotę za pokwitowaniem wolnem od opłaty skarbowej.

Art. 18.

Interesowanym, którzy już rozpoczęli odbudowę zniszczonych lub uszkodzonych gospodarstw może Komisja, na podstawie potwierdzonej w sposób wskazany w art. 9, ustęp 2 deklaracji strat i po skonstatowaniu, iż zachodzą warunki przewidziane w art. 1—4 niniejszego rozporządzenia, a przed wdrożeniem dochodzeń w przedmiocie ustalenia i oszacowania szkód, przyznać na rachunek zapomogi zaliczkę do wysokości 25% kwoty zgłoszonych strat nie wyższą jednak niż 5.000 Mk., wzgl. 500 Mk. (art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.).

Postanowienia art. 14—17 należy stosować także do orzeczenia przyznającego zaliczkę.

Art. 19.

Zapomoga, względnie zaliczka winna być użyta tylko na odbudowę gospodarstwa oznaczonego w orzeczeniu ustalonym, który Komisja może w wypadkach wyjątkowych przedłużyć.

Kontrola nad właściwem i terminowem użyciem zapomogi, wzgl. zaliczki przysługuje organom Ministerstw, w zakres których wchodzi odbudowa.

Art. 20.

Jeżeli organ państwowy, nadzorujący odbudowę stwierdzi, że zapomogi użyto na cel inny, niezgodny z jej przeznaczeniem, lub iż nie wykonano odbudowy w terminie zakreślonym w orzeczeniu Komisji bez dostatecznych powodów zwłoki, winien o tem bezzwłocznie donieść właściwej Komisji.

Komisja winna wdrożyć natychmiast dochodzenie z urzędu, a po stwierdzeniu prawdziwości doniesienia wydać orzeczenie zarządzające zwrot udzielonej zapomogi.

Uchwałę zarządzającą zwrot należy doręczyć organowi państwowemu nadzorującemu odbudowę oraz stronie interesowanej, tej ostatniej z wezwaniem zwrotu zapomogi w terminie dni 30 licząc od dnia następującego po doręczeniu uchwały pod rygorem egzekucji.

Zapomoga winna być zwrócona do właściwej Powiatowej Kasy skarbowej, wzgl. Urzędu Podatkowego.

Jeżeli udzielono zapomogi w naturze, podlega zwrotowi oznaczona w orzeczeniu Komisji równowartość pieniężna zapomogi.

Po bezskutecznym upływie terminu, określonego w ustępie trzecim niniejszego artykułu, o czem Komisja przekona się w drodze zapytania w Pow. Kasie Skarbowej, wzgl. Urzędzie Podatkowym, należy przesłać odpis uchwały właściwej powiatowej władzy politycznej.

Art. 21.

O każdym wypadku orzeczenia zwrotu zapomogi należy przy dołączeniu wszystkich aktów sprawy zawiadomić Prokuratora przy Sądzie Okręgowym, w którego obwodzie Komisja ma siedzibę, celem ewentualnego wdrożenia postępowania karnego, zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r.

Art. 22.

Osobne rozporządzenie Ministra Skarbu oznaczy stosunek, według którego dla obszarów, w których obiegową monetą jest korona, kwoty wyrażone w niniejszym rozporządzeniu w markach będą zamienione na korony.

Art. 23.

Rozdział kredytów na odbudowę między interesowane Ministerstwa i poszkodowane powiaty oraz kontrola działalności Komisyj Zapomogowych należy do Ministerstwa Skarbu, które w tych sprawach działać będzie w porozumieniu z interesowanemi Ministerstwami.

Art. 24.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Warszawa, dnia 12 stycznia 1920 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Grabski.*

Minister Robót Publicznych:
(—) *Kędzior.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
(—) *Dr. Bardel.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Antoni Olszewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *St. Wojciechowski.*

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:
(—) w. z. *J. Karśnicki.*

(„Dz. Ustaw“ Nr. 18 z d. 29/II, 1920 r., poz. 88).

Formularz № 1

do Artykułu 9-go.

Nr. .... Ilość załączników ....

DEKLARACJA POSZKODOWANEGO

o stratach wojennych.

I. Powiat .... Miejscowość ....
Gmina .... Adres ....
II. Nazwisko i imię poszkodowanego (osoba fizyczna, prawna) ....
....
III. Zawód ....
IV. Przynależność państwowa ....
V. Ogólna suma strat, poniesionych przez poszkodowanego ....
....
VI. Stosunek straty do wartości ogólnej mienia, w którem ta strata nastąpiła (określić procentowo) ....
....
VII. Na poczet strat poszkodowany otrzymał (kiedy) ....
a) Od Instytucji państwowych polskich (jakich) ....
1. W gotówce ....
2. W naturze ....
b) Od Instytucji państwowych obcych (jakich) ....
1. W gotówce ....
2. W naturze ....
c) Od Instytucji samorządowych, społeeznych, Towarzystw Asekuracyjnych (jakich) ....
....
1. W gotówce ....
2. W naturze ....
VIII. Na jakich świadków powołuje się poszkodowany w braku innych dowodów (nazwiska, imiona, adresy) ....
....
....
IX. Czy poszkodowany zgłosił inne jeszcze straty? ....
Kiedy i gdzie? ....
X. Jeżeli zgłaszający straty nie działa w imieniu własnem, lecz deklaruje straty w następstwie osoby trzeciej, winien odnośnie do tej osoby wypełnić następujące rubryki:
1. Nazwisko i imię ....
2. Charakter, w jakim zgłaszający występuje w imieniu poszkodowanego ....
....
3. Zawód ....
4. Adres ....
5. Przynależność państwowa ....
XI. Wykaz dokumentów oraz arkuszy wkładkowych, dołączonych do deklaracji ....
....

Nr. ....

Art. 26 ustawy z dnia 16 maja 1919 r. o ustaleniu i oszacowaniu świadczeń i strat wojennych, Dz. Pr. Nr. 41 poz. 298:

Podający świadomie fałszywe dane w postępowaniu przed Komisjami szacunkowemi, o ile wykroczenie to nie podlega bardziej surowym przepisom kodeksu karnego, karani będą aresztem do 1 roku oraz grzywną od stu (100) do 10,000 mk.

Orzecznictwo w tych sprawach należy do sądów zwyczajnych.

dnia .... 19 .... r.

Podpis ....

Na podstawie powyższej deklaracji strat wojennych upraszam o przyznanie mi tytułem bezzwrotnej zapomogi kwoty .... mk.
tytułem zaliczki na poczet zapomogi kwoty .... mk.
Oświadczam, iż kwoty przyznanej mi tytułem zapomogi (zaliczki) na odbudowę, użyję wyłącznie i w zupełności na .... (rodzaj odbudowy) ....
i przeprowadzę tę odbudowę do (termin wykonania odbudowy) ....

.... dnia .... 19 .... r.

Podpis ....

Formularz № 2

do Artykułu 16-go.

Nr.................. dnia .... 19........ r.

UCHWAŁA.

Komisja w ...., na podstawie art. 7-go, 8-go i 9-go ustawy z dnia 18 lipca 1919 r., Dz. Pr Nr. 63 poz. 368, przyznaje p. .... zamieszkałemu .... w .... mk. .... f. .... lub następujące przedmioty tytułem bezzwrotnej zapomogi na odbudowę .... wartości .... mk. zaliczki na poczet zapomogi na odbudowę ....mk. Ponieważ otrzymał(a) pan(i) tytułem zapomogi, zaliczki na odbudowę w gotówce .... mk. od .... (władza, która przyznała).. w naturze, t. j. .... (ilość) .... (jakość) .... Od .... (władza lub instytucja, która przyznała wartości .... mk. kwota(y) ta(e) zostaje(ą) potrącona(e) w myśl art. 5 powyższej ustawy Do poboru pozostaje kwota .... mk. .... fen. lub przedmioty wartości .... mk., które to przedmioty lub kwota winna być użyta w całości na .... (rodzaj odbudowy) do czasu .... (termin wykonania odbudowy).

Użycie zapomogi lub zaliczki na cel inny, niezgodny z jej przeznaczeniem, jak również niewykonanie odbudowy w wyżej określonym terminie bez dostatecznych powodów zwłoki, pociąga za sobą obowiązek natychmiastowego zwrotu z zapomogi lub zaliczki, oraz karane będzie w drodze zwykłego orzecznictwa sądowego aresztem do jednego roku lub grzywną do 200,000 mk. (art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. Dz. Pr. 63 poz. 368).

Przewodniczący ....

Członek Komisji ....

Uwaga: 1) Wypłata nastąpi przez .... za okazaniem niniejszej uchwały i pokwitowaniem,

2) O pobór powyżej wyszczególnionych przedmiotów zgłosić się należy w ....

Stan Rachunków Banku Handlowego w Warszawie z dniem 30 listopada 1919 r.

STAN CZYNNY.

		Rb.	k.
1	Gotowizna:		
	a) w kasie . . . Rb. 25.175.095.87		
	b) w bankach . . „ 77.669.561.75		
	Rb. 102.844.657.62		
	c) wylos. papiery publ. i kupony „ 202.174.01		
	d) dewizy i kupony zagraniczne „ 2.220.047.19	105,266,878	82
2	Papiery publiczne własne:		
	a) asygn. skarbowe Rb. 20.162.097.74		
	b) inne papiery. . „ 4.825.942.36		
	c) funduszu rezerwowego . . . „ 9.127.995.65	34,116,035	75
3	Pożyczki na zastaw papierów publiczn.	18,662,058	16
4	Skup weksli	59,638,971	66
5	Dłużnicy w rachunkach bieżących . .	150,565,042	21
	(Pozatem poręczenia: Rb. 12.639.766.19)		
6	Rachunek z oddziałami Banku . . .	41,628,468	38
7	Nieruchomości	3,300,094	65
8	Weksle protestowane	1,017,105	93
9	Weksle do inkasa	14,199,405	60
10	Inkaso u korespondentów	3,382,738	91
11	Wydatki bieżące	3,583,855	75
12	Rachunki przechodnie.	3,412,192	11
		438,772,847	93

STAN BIERNY.

		Rb.	k.
1	Kapitał własny:		
	a) zakładowy . . Rb. 25,000,000,—		
	b) fundusz rezerwowy. . . . „ 12,562,799,19		
	c) rezerwa specjalna . . . „ 283,418,91	37,846,218	10
2	Wkłady:		
	a) rachunki przekazowe . . . Rb. 99,864,089,42		
	b) lokacje . . . „ 20,890,526,98		
	c) rachunki bieżące „ 171,508,369,81	292,262,986	21
	(Pozatem poręczenia Rb. 12,639,766,19)		
3	Rachunki w Banku Państwa . . . . Rb. 15,553,578,81		
4	Weksle redyskontowane . . . . . „ 7,102,981,90	22,656,560	71
5	R-k Kasy Przez. i Pom. Urzędn. Banku . Rb. 1.173,083,06		
	z tego nabyto papierów za . . „ 949,441,77	223,641	29
6	Rachunek z oddziałami Banku . . .	51,626,123	16
7	Różni za inkaso	17,462,958	78
8	Dywidendy niepodniesione	74,445	—
9	Procenty i prowizje:	5.936.912	63
10	Rachunki przechodnie	10,188,068	15
	Pozostałość zysków z 1916 — 1918 r.	494,933	90
		438,772,847	93

UWAGA: Do powyższego zestawienia wzięto dane z bilansu Oddziału w Piotrogrodzie z d. 31 grudnia 1916 r. oraz z bilansu Oddziału w Kijowie z d. 31 grudnia 1918 r.

Drugie Towarzystwo Wzajemnego Kredytu w Radomiu.

Bilans zamknięcia na 14 grudnia 1919 r.

Stan czynny.

	Rub. i k.	Rub. i k.
Kasa	18.431,99	
Zagr. waluty własne . . K. 3933=59	1.573,43	
„ „ obce . . „ 31766 63	9.529,98	29.535,40
Rachunek przekazowy w Ros. Banku Państwa		3.007,83
Skup weksli:		
w portfelu	340.886,—	
„ „ wykup z redyskonta . u korespondentów wykup z redyskonta	31.330,—	
w inkasie	50,—	
w redyskoncie	231.389,97	603.655,97
Remesy		287,35
Rachunki bieżące „on call“ . . .		66.388,50
Pożyczki na zastaw papierów procentowych		18.000,—
Nieruchomości		12.355,66
Sumy przechodnie		139.053,81
Korespondenci:		
Saldo rachunków na naszą korzyść c) Nostro . .	44.769,13	
c) Loro . .	1.282,—	46.051,13
Papiery procentowe:		
kapitału zapasowego	41.555,88	
„ obrotowego	6.500,—	
„ Kasy Przezorności .	17.817,98	65.873,86
		984.209,51
Dokumenty w inkasie:		
w portfelu	3.400,—	
u korespondentów	247,76	3.647,76
Zastawy		267.150,—
Depozyty		228.150,—

Stan bierny.

	Rub. i k.	Rub. i k.
Kapitał zakładowy . . . ,		185.960,—
„ zapasowy		41.754,27
„ rezerwowy		17.558,76
„ Kasy Przezorności i Pomocy pracujących		20.311,59
Lokacje stałe		118.451,92
Procenty od lokacji stałych . .		11.648,22
Rachunki bieżące		213.962,58
Sumy przechodnie		110.375,84
Redyskonto w Ros. B-ku Państwa .	106.992,77	
„ „ prywatnych bankach .	124.397,20	231.389,97
Korespondenci:		
Saldo rachunków na ich korzyść c) Nostro . .	6.603,32	
c) Loro . .	6.117,61	12.720,93
Dywidenda		13.667,90
Procenty i prowizja:		
procenty roku 1920 . . .	914,35	
podatek skarbowy . . .	366,41	1.280,76
Zyski i straty:		
zysk za 1919 rok		5.126,77
		984.209,51

Stan Rachunków Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie

na dzień 31 grudnia 1919 r.

Instytucja Centralna w Warszawie (Traugutta 8) wraz z Biurem Wymiany. Oddziały Miejskie w Warszawie: 1-szy Marszałkowska 83, 2-gi Praga, Targowa 31, 3-ci Ś-to-Jerska 10. Oddziały i Agentury zamiejscowe: Biała Podlaska, Białystok, Brześć Lit., Drohobycz, Grajewo, Lwów, Łomża, Międzyrzec, Siedlce, Stanisławów.

Stan czynny.	Rachunki rublowe		Rachunki w markach i koronach niestempl. *)	
Gotowizna w kasie	1.231.722	38	17.277.922	42
R-k przekazowy w Polskiej Kraj. Kasie Pożyczk.			3.855.592	72
R-k przekazowy w Ros. Banku Państwa	9.868	87		
Papiery publiczne własne	2.809.972	94	4.496.992	96
Skup weksli	2.679.740	71	20.372.622	19
Masa likw. filji galic. Powsz. B-ku Depoz. w Wiedniu			39.105.417	43
Korespondenci:				
I. r-ki Banku (Nostro):				
a) sumy do dyspozycji Banku	6.074.575	05	2.853.716	09
b) dokumenty do zainkasow.			1.039.146	90
II. ich r-ki (Loro):				
a) r-ki zabezp.; otwarte kredyty	772.926	70	18.965.613	03
b) r-ki zabezp.: wekslami, dokument. i towarami	281.709	62	8.800.790	96
Pożyczki pod zastaw papierów publicznych	540.816	88	1.426.567	10
Weksle protestowane	19.643	51		
Dokum. do zainkas.—portf.	947.924	35	165.642	76
Koszty III emisji	353.280	—		
Nieruchomości	183.505	09	9.347.842	90
Ruchomości	26.535	25	483.780	19
Wydatki bieżące			2.831.026	61
Rachunki przechodnie	5.008.330	27		
R-k Centrali z oddziałami	243.272	36	10.924.873	37
	21.183.823	98	141.947.547	63

Stan bierny.	Rachunki rublowe		Rachunki w markach i koronach niestempl. *)	
Kapitał zakładowy	10.000.000	—		
Fundusze rezerwowe	803.225	34	69.352	58
Wkłady terminowe	3.322.689	29	5.910.651	98
„ bezterminowe	1.310.847	09	29.592.055	61
Powszechny Bank Depozytowy w Wiedniu za masę likwidacyjną jego filji galicyj.			40.365.417	43
Korespondenci:				
I pozostałości na rachun. Banku (Nostro)	1.411.948	33	15.919.285	37
II pozostałość na Ich rach. (Loro):				
a) sumy do dyspozycji korespond.	175.986	51	25.955.355	47
b) dokumenty do zainkasowania	1.585.878	94	945.945	46
R-ki specj. w Rosyjskim Banku Państwa	523.499	72		
Weksle zredyskontowane	1.573.383	84	5.156.000	—
Przekazy korespondentów	1.181	20	484.585	14
Należności skarbowe	9.411	94	24.285	69
Niepodniesiona dywidenda	48.185	83	301.190	40
Niepodniesione procenty	57.803	24	7.547	48
Procenty i prowizje	176.076	98	2.995.732	57
Akcepty			466.830	—
Zobowiązania hipoteczne			1.434.898	30
R-ki przechodnie			7.148.825	41
R-k Centrali z oddziałami	183.705	73	5.169.588	74
	21.183.823	98	141.947.547	63

*) Korony obliczone są do bilansu po kursie urzędowym.

Zarząd Towarzystwa Drobnego Kredytu w Dobrzyniu nad Drwęcą.

Sprawozdanie kasowe za 1918 rok.

Obrót i pozostałości rachunków.

PASYWA (fundusze).	Pozostało na 1 stycznia 1918 r.	Przychód w 1918 r.	Rozchód w 1918 r.	Pozostało na 1 stycznia 1919 r.
1. Kapitał zakładowy własny	6480,—		—	6480,—
2. Kapitał zapasowy	11916,87		—	11916,87
3. Kapitał rezerwowy	886,72			886,72
4. Wkłady	437936,33	73246,77	36424,94	474758,16
5. Sumy przechodnie	972,—			972,—
6. Procenta i zyski		47961,	32944,70	15016,30
Razem Mk.	458191,92	121207 77	69369,64	510030,05

AKTYWA (lokata funduszów).	Pozostało na 1 stycznia 1918 r.	Przychód w 1918 r.	Rozchód w 1918 r.	Pozostało na 1 stycznia 1919 r.
1. Sumy pomieszczone w bankach	8729,42		—	8729,42
2. Papiery procentow.	5243,40		—	5243,40
3. Pożyczki	426473,99	156758,98	213277,—	482992,01
4. Ruchomości	2249,69	—	330,	2579,69
5. Koszta operacji	792,70	32944,70	32152,—	
Razem Mk.	443489,20	189703,68	245759,—	499544,52
6. Kasa	14702,72	310911,45	315128,64	10485,53
Bilans Mk.	458191,92	—	—	510030,05

Sprawozdanie Miechowskiego Towarzystwa „Zgoda“ Handel Skór za 1919 r.

AKTYWA.

1. Gotowizna w kasie			Rb. 10158.87
2. Ruchomości			„ 538.06
3. Remanent towarów po cenie kupna			„ 52594.16
4. Na Państwowej pożyczce	Rb.	3600.00	
5. U różnych na udziałach	„	578.71	„ 4178.71
Razem			Rb. 67469.80

PASYWA.

1. Udziały 159 członków z sumą			Rb. 8302.92
2. Kapitał zapasowy w gotowiźnie	Rb.	31.15	
3. Kapitał zapasowy w asygnatach Państwowych	„	3600.00	„ 3631.15
4. Kapitał rezerwowy			„ 19024.04
5. Dług wekslowy z roku 1914	Rb.	400.00	
6. Różnym	„	367.88	„ 767.88
7. Czysty zysk za rok 1919			„ 35743.81
Razem			Rb. 67469.80

Bilans Banku Ziemiańskiego,

założonego przez Tow. Kredytowe Ziemskie w Królestwie Polskiem,

na 1-go lutego 1920 roku.

STAN CZYNNY		STAN BIERNY	
Kasa i monety	Mk. 4,009,651.95	Kapitał zakładowy	Mk. 6,480,000.—
Sumy do dyspozycji Banku	„ 37,975,053.66	Obligacje Banku	„ 12,010,024.—
Skup pap. wyl. i kuponów	„ 13,225.57	Lokaty	„ 10,045,383.97
Papiery publiczne własne	„ 12,869,840.93	Rachunki bieżące	„ 58,035,227.97
Weksle inkasowe	„ 37,842.—	Kasa Przezorności	„ 80,702.10
Weksle zdyskontowane	„ 7,519,007.—	Korespondenci loro	„ 2,220,715.16
Pożyczki specjalne do 1921 r.	„ 10,622,823.15	„ nostro	„ 7,693,156.73
„ na zabezp. hipot.	„ 16,191,910.20	Oddziały	„ 2,660,087.87
Otwarty kredyt	„ 9,613,572.40	Należności skarbowe	„ 13,874.31
Zastawy	„ 1,009,051.44	Przechodnie	„ 4,875,803.65
Korespondenci loro	„ 1,227,448.28	Procenty i prowizje	„ 2,076,723.75
„ nostro	„ 975,418.87	Pozostałość z 1918 r.	„ 4,570.82
Przechodnie	„ 40,484.75		
Oddziały	„ 2,848,480.28		
Ruchomości	„ 74,958.41		
Wydatki bieżące	„ 1,167,501.44		
	Mk. 106,196,270.33		Mk. 106,196,270.33
Depozyty	Mk. 52,668,801.19	Różni za swoje depozyty	Mk. 39,212,726.51
Różni za nasze depozyty	„ 935,446.78	Depozyt własny	„ 14,391,521.46
	Mk. 53,604,247.97		Mk. 53,604,247.97

ZARZĄD

Warsz. Akc. Tow. Pożyczkowego na zastaw ruchomości

na zasadzie § 23 ustawy ma zaszczyt prosić pp. akcjonarjuszów na zwyczajne Walne Zebranie, odbyć się mające dnia **20 marca** 1920 r. o godz. 7-ej wiecz. w biurze Towarzystwa w Warszawie, przy pl. Wareckim № 2, z następującym porządkiem dziennym:

1) Wybór przewodniczącego Zebrania.
2) Zatwierdzenie sprawozdania i projektu podziału zysków za rok 1919.
3) Upoważnienie Zarządu do zaciągania pożyczek.
4) Powiększenie kapitału akcyjnego i zamiana akcyj rublowych na markowe.
5) Zmiana niektórych §§ statutu.
6) Wybór członków Zarządu, zastępców i pięciu członków Komisji Rewizyjnej.
7) Zatwierdzenie budżetu wydatków na 1920 r.
8) Wnioski akcjonarjuszów, złożone w myśl § 42 ustawy.

W razie nieprzybycia przepisanej w § 43 ustawy liczby akcjonarjuszów, powtórne Walne Zebranie odbędzie się w dniu 10 kwietnia 1920 r., a nie w dniu 3 kwietnia, jak to mylnie wydrukowano w pierwotnem ogłoszeniu, o godz. 7-ej wiecz., w tymże lokalu dla zadecydowania tych samych spraw, przyczem Zebranie to będzie prawomocne, bez względu na liczbę przybyłych akcjonarjuszów.

Akcjonarjusze, pragnący wziąć udział w Zebraniu, winni nie później, jak na 7 dni przed Zebraniem złożyć Zarządowi swoje akcje lub kwity właściwych instytucyj kredytowych.

Świadectwo przemysłowe, wydane przez Inspektorat Skarbowy pow. Warszawskiego 31.XII 1919 r. za Nr. 212 na piekarnię i sprzedaż pieczywa we wsi Rutka, gm. Wiązowna, na imię Chaima Wiesel, zostało skradzione.

Za Redakcję odpowiec 'ialny: Le 'd Szarlitt.

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodov . № ') '024. 2 III. 20. 3000